

обществено опасни, закононарушаващи и морално осъдими прояви. В този план ситуативната ромска агресивност също може да бъде отражение и продукт от действието на такива стремежи, които обаче невинаги се осъзнават в действителната им мотивационна и ценностно-нормативна осмисленост и функционалност. Тук, разбира се, не става дума за опростенческите образи на циганската крадливост, на придобиването на чужд вещен инвентар с оглед неутрализация на конкретно вещен недоимък или за въздигане във вещностатусно отношение спрямо останалите субекти на груповото пространство.

В случая акцентът е на нещо по-друго. То засяга обстоятелството, че в пределите на конкретна екстремна, конфликтна ситуация циганинът, нарушаващ официално легитимирания порядък, може да не достигне до най-дълбинното познание и обяснение на причините и естеството на собственото си агресивно и обществено опасно поведение, а да го свързва единствено с повърхностната феноменологичност на струващи му се напълно приемливи каузално-следствени вериги и прояви, които придобиват съответно ситуативен подбуждащ или оправдаващ корелат. В такива състояния субектът не може да проникне и разбере истинската роля и значение на вертикализационните си стремежи като дискретно, отчуждено или превратно „спотайващи и промъкващи се“ компенсаторно-психични и поведенчески реализиращи се механизми, защото тези механизми остават вън от полезрението на неговите ментални, афективни и праксеологични проекции в органиката на конкретната ситуация. Те могат да протичат на неосъзнато или подсъзнателно равнище, поради което техните смислови послания и полета да останат напълно незабелязани при конфигурираната линия на възприемане, осмисляне и реакция чрез поведенческа агресия в конкретната ситуация.

Нещо повече. Безпощадните трудности на житейската орис на циганина, следващи една подир друга, неотстранимата сякаш хоризонтална закрепостеност към „дъното“ на социалната структурираност, неразрешимата колизийност и проблематичност на ромската екзистенция, плурализъмът и конфронтационността на неформалните ингрупови, интергрупови и общосоциални ценностно-нормативни критерии, безсилието и изолацията на личността да достигне